

Jenny Lindsay

**THE
[SCRIPT]**

**Dženi Linsi
[SCENARIO]**

prevod Marija Krivokapić

- 1: Oda nepotrebno okrutnima
- 2: Upisana
- 3: Rodi dijete
- 4: Srce kuće
- 5: Ova mašina
- 6: Feminizam izlazi sa kapitalizmom na po
jednu
- 7: Kako su nas zamislili

ALBA | CHRUTHACHAIL

ODA NEPOTREBNO OKRUTNIMA

Kako to oni rade? Oni koji su nepotrebno okrutni?
Sa bijesnom zlobom u naizgled opakoj srži
Koji su, ipak, voljeni i koji zauzvrat vole – često žestoko;
Žestoko kao što je njihov udarac u utrobu, u cjevanice, u srce
naših pokušaja da zamislimo bolji svijet...

Zar, poput nas, ne nalaze svoju unutarnju uzdu?
Sigurno, da, i mi osjećamo kako ubodi otiču,
Često zasvrbi i, da, mi migoljimo nelagodno
Malo se zagrcnemo, šta bi sa našim samonametnutim političkim laringitisom,
Klecaju nam koljena dok pokušavamo da uravnotežimo greške ravnoteže
Pokušavajući da nadmudrimo želju da budemo pravedni
Tražeći snagu da se otrgnemo od želje da viknemo ili napišemo “*odjebi
ti mahnito kopile – ostavi taj Merlo...*”

Mi ne bismo to uradile. To bi bilo grubo. I nefer. I neljubazno.

Ali ne prema vama, vama nepotrebno okrutnima. Vi tamo sasvim pripadate –
Nanana na nana – glavni je princip vaše filozofije.

“Glupu feministkinju UNIŠTIO pametni konzervativac!”
“TERF bičerko učiti – jebi se i crkni u vatri tvog cisrodnog šljama!”
“SJW epski gubi s nedotupavnim rodnim grdobama!”

Crvene u licu, goreći, mi, onamo gdje je prikladno i ne stvara probleme,
pokušavamo da prizovemo ili sazovemo vaše riječi.

Neumorno dekonstruišemo vaše uvrede i tragamo za trunom ljudskosti...
Empatije...? Voljni da razgovaramo...? Ne...?
Često mi ovo detaljišemo i ukazujemo hiperlinkovima i svim tim.
Mislim, mogli biste nam se barem zahvaliti za vrijeme utrošeno u vaše obrazovanje,
znate.
Nije naše da vas obrazujemo, znate.
Čuli ste za Gugl...

Ali oni već preletješe na sljedeću stvar, a da ih nije ni najmanje briga!
Kako to radite, vi nepotrebno okrutni!
Dok mi mlitavo dovikujemo “FAUL! Postoje pravila u ratu, znaš – čak i onlajn, da,
čak i onlajn!”

Vi pucate. Vi uvijek pogađate.

Vaša mačo glupost uvijek je uživala u moći, naravno, ali kako se podmuklo ušunjaste sve do vrata Bijele kuće, ništa manje, bravo!

Vi pucate, vi uvijek pogađate.

Vi pobjeđujete, jer mi smo bile isuviše zauzete pozivanjem na žreb.

Dronjave, izrasline što jedva vire iz zadavljenih grla, cikćemo:

“Zar ne možemo svi biti ljubazniji jedni prema drugima? Zar svijet nije dovoljno nepotrebno okrutan?”

Često podmuklo ciljaš na ushićeni aplauz.

Proklete da su korekcije puta. Vi postavljate kurs.

UPISANA

Osjećanje praznine i prije nego odeš. Klišeji se nejasno formiraju u mislima dok se pred zoru soba hladi.

Znam ovaj scenario. Znam ove lekcije, ali ih nikada ne naučim napamet. Ima neke pohlepe u ovoj verziji.

Ti si spisak stvari koje treba da prekrižim kao viđeno i obavljeno, lekcije naučene. Otpisaću te ružičastom, glatko, gotovo.

Ali ima neke pohlepe i nekog samozadovoljenja u vraćanju pasažima već prstom podvučenim, sa ušima. Perom na tvojim marginama zamišljam usječeno moje ime – podsjetnik za mene da revidiram ovaj tekst opet, možda mu dam još jedno značenje. Ili, ako ne to, onda barem nešto hranljivo. Možda doručak.

Naravno. Mogu te vratiti u fioku. Odložiti te kao nezavršen posao. Izgubiti još vremena. Ali, ipak, ne radim to.

Ti čak ne znaš da li si roman, poema, pjesma, članak iz Bazfida. Ja ne znam jesam li čitalac ili autor, ti kao lik, ja kao Bog? Mi smo postmoderni, zar ne? Razigrani, ali besmisleni. Obilježivač koji se sapleo niz stranice koje sebe izbjeljuju, pada niz moju postelju; uvijek, na kraju, samo moju.

Možda je još uvijek tamo. Sakuplja prašinu i mrve. Ne želim ga nazad, naravno. Ti ne znaš šta hoćeš, govorim sebi; i, iako ne znam zašto bih željela ovo, ispisujem tu mogućnost u zraku dok tvoja gola leđa prekriva košulja: *možda sam ja upisana za neki kasniji sastanak; možda ove stranice mogu postati nešto više od skice ...*

RODI DIJETE

Rodi dijete i neka ti sude jer ti je 16
Rodi dijete i neka ti sude jer ti je 35
Rodi dijete i neka ti sude jer nemaš posla i ne možeš
kljukati ga vitaminima, poslati na karate, na balet, u otmjenu školu
pribaviti mu validnu kartu za školski bus. Brzi ručak sa drugarima.

Rodi dijete da ti bude neishranjeni vegan.
Rodi dijete mesoždera za video klanja
Rodi dijete i mrzi ga.
Rodi dijete i voli ga dok balon ne prsne.
Rodi dijete i pokaži mu Bambija
Kupi krofne i mrzi sebe kad ih pojedеш.

Rodi dijete i pokušaj da obaviš sve što ti sedmica nametne
Rodi dijete i sanjaj na jastuku trenutne samoće
Rodi dijete da ti bude slatko u bazenčiću s loptom
Rodi dijete i ubrizgaj kofein u sljepoočnicu
Rodi dijete i žali za izgubljenim poslom
zbog rada jajnika i srećne sperme koja
izmigolji se lako iz svih obaveza
i ukalupljenih uloga.

Ta sperma
poput crne je mrlje kraj tvog imena na spiskovima;
dok njen vlasnik dobija aplazue za povremeni selfi, dvaput mjesečno, cereći se kao
da mu je dao sve, u nekoj jebenoj kutiji sa pijeskom
s djetetom koje nosi tvoje prezime i primarni starateljski status dodijeljen tebi iako
smo svi jednaki, o da, svi jednaki
on izlazi s djevojkama; ti nemaš momka. Jer ti imaš dijete, je li, a šta će kome to?
Boli njega dupe za onom ti kojom si morala postati, jer, morala si, tako si htjela.

rodi dijete i hrani ga svom svojom dobrotom
rodi dijete i podigni ga svom ljubavlju koja je tebi nedostajala
rodi dijete i nikada, nikada ga nemoj napustiti
rodi dijete i prkosi stihu Filipa Larkina.....

Rodi dijete jer to se njih ne tiče,
Rodi dijete jer to se ni mene ne tiče,
Nemoj roditi dijete iz upravo istih razloga.
I sudimo drugima manje, hoćemo li, sa obje strane.

SRCE KUĆE

Neka zovu naša tijela ukletim kućama
u kojima duhovi, zapravo, nikada nijesu živjeli.
Neka nas zovu pustim ljušturama, ili ispranim grobovima;
Vrtovi postaju groblja, pjevaju oni,
U odsustvu našeg štrcanja ili našeg lickanja...

Treba ti jača osnova; a možda i neka fontana, ćurliću oni,
predlažući popravke.
Ti amaterski dizajneri enterijera s pogrešnim alatkama.

Ova kompleksna, delikatna struktura otopiće se i nadoći,
Trula pluća neće više iskriti životom,
Koliko god da su dobri njihovi električari;
Ali dok ispunjavaju naše prostore njihovim idejama
Kažu nam da se ne *plašimo*,
Uprkos tijelima koja su ostavili u našim podrumima
I onim čizmama. Blatnjavim, krvavim čizmama, svuda.

Neka ih.

Neka ih.

Neka nas ponovo sagrade prema njihovom liku savršenstva – možda u neku
drečavu igračku vilu;
Ili u one dobrice iz 50.-ih vezane za sudoperu; one idealne anđele što stoje nad
ulaznim vratima
Kuhinja Ket Kidston; izbijeljeni travnjaci; obrijan brijeg; pokupljena iverica;
Neka prigovaraju našim kvakama, neka razderu naš mjesečni spisak za čišćenje;
Neka ne razumiju kako ova kuća olakšano diše u sistemu naših ostarjelih objekata;
Neka ih nije briga; neka je odnesu; polifilu u prskotine. Nek' izduvaju naše skrivene
šupljine.

Neka nas učine duhovima u našim sopstvenim ukletim kućama;
Neka nas izbace na tržište kao *potrebna joj dorada; prestara da se proda po visokoj*
cijeni u 'trenutnom stanju';
Ko bi ovu kupio iz puste želje?
Projekat; tako se ova prodaje, braćo;
Omotajte neke čarobne lampice oko onih anđelaka; podrežite im krila da sve sija.

I sada nas reklamiraju u nekoj brošuri sa oglasima;
Sa piskavo čistom, plastičnom mmmm nijansom....
i sa našom slikom od prije deceniju;
I dahom prastarog scenarija; žutog; pergamenta.
Pa neka ih.

Vještice. Usjedjelice. Mahnite gospe. Nadžak babe. Dame. Kurve.

Žene. Srce kuće.

Mi se nećemo odmoriti.
Mi nećemo zastati.
Mi smo sve ono što smo.
Mi smo sve ono što smo bile.
A nekima ćemo nedostajati.

OVA MAŠINA

Ali, udari me kao tupi udarac vrelog željeza u grudi, što sakati, probada i čerupa meso, da, baš tako, to je sve što postoji.

Pa zašto je onda tjerati ovim brzim hodom ka ništavnosti? Ispušiti je. Ispijati je. Spirati je pošećerenim katranom? Zašto – zato što su alternative tako dosadne? Zbog toga što kod mene ta logika ne pali? Svaki pedalj mene buni se protiv novog značenja onoga što jeste. Ovaj scenario, ova stvar, ova cigla što razbija ogledalo prije nego se zapita o čemu se radi.

Ovaj scenario tvrdi da nema nikakve veze između osjećaja sopstva i ove putene mašine u kojem ga okolo nosim. Slažem se. Nema veze jer su oni jedno, mora biti? Mora biti da je ovo cijeli paket, mora, zar ne? A ova mašina pristaje na sitna zadovoljstva, koja je povrijeđuju kao da ne postoji, kao da su je neko sopstvo ili neka duša nadišli.

Ovo je ponižavajuće. A takva je i alternativa.

FEMINIZAM IZLAZI SA KAPITALIZMOM NA PO JEDNU

Ovdje sam jer si me ljubazno pitao. Bio si ubjedljiv. I dovoljno mudar da sve izgleda kao da je izbor bio moj.

Ali nemoj ni na trenutak pomisliti da mi nije poznat tvoj plan. Konačno, ovo radimo godinama već.

Da, gledala sam one majice 'Ovako izgledaju feministkinje', ti budalice. I onu reklama za Dav. Fina je. Nije mi milo, vidim šta si s njom uradio, drugar.

Ali onaj njen dio koji se može dodirnuti, jebati, silovati, onaj kurvarski dio tebi je nepoznat. A moj jezik tupi je golač što pokušava da licka ovo ružičasto piće koji si mi naručio.

Mislila sam da izlazimo na po jednu?

Da, znam da je sada marketing kampanja raskalašenih dama priča stara, a tebi su draže one slatke usiljene na klik; i jake i androgine na klik; i one tabelirane na klik 'ti si pravi tip' na klik. Ali, iskreno da ti kažem, nisam sigurna da to pali.

Jer onaj njen dio koji se može dodirnuti, jebati, silovati, onaj kurvarski dio tebi je tako nepoznat.

Ali, oh, pogle površinu, izbori koje nudiš baš su zgodni, ali

Onaj njen dio koji se može dodirnuti, jebati, silovati, onaj kurvarski dio tebi je tako nepoznat. Ali ja sve to tako mnogo želim. Želim da sam lijepa. Želim da sam voljena. Želim da te želim, ali ne da te želim poslije.

Želim da te volim, ali ne i ljubav zauzvrat.

Želim da ti mene želiš, ali da ne znaš da ja želim tebe.

Jer ovo je sranje, drug, sranje je i znam

da ću te noćas odvesti kući i jebati k'o pred kamerama.

Ali naša tijela neće razgovarati.

Jer onaj njen dio koji se može dodirnuti, jebati, silovati, onaj kurvarski dio tebi je tako nepoznat.

Čuj, ti ovo znaš, znao si prije nego si me pozvao u ovu kafanu:

Znaš me godinama i znaš da prepoznajem bolno dahtanje kad one druge nema; raskide i razdore što su mi iscijepali srce i žudjela sam za onim besramnim obmotajem bliskosti u zajedničkom krevetu;

Iako posebni i razdvojeni, naši

udovi se ukrštaju u jednu finu i divnu masu nade i oslobođenja;

Ali vidim kako sad sve to zaboravljam, ja s mojim vlažnim, tupim jezikom i s mojom rastućom samoćom,

Koju si ti za mene stvorio.

S ukaveženim srcem koje se plaši i sopstvenu istinu da otkuca, pa sada sebe razara.

Platila sam ti kljovama, ljubavlju mojom, tijelom, jezikom mojim, mojim vremenom.

A ti bio dovoljno mudar da sve izgleda kao da je izbor bio moj.

A još uvijek, onaj njen dio koji se može dodirnuti, jebati, silovati, onaj kurvarski dio tebi je tako nepoznat.

Pa ja mislim da je fer ovo za noćas.

Da je tura na tebi, gospodine moj.

KAKO SU NAS ZAMISLILI

Nama nikada nije dozvoljeno da budemo ljudski pjesnici, pisci, novinari, bilo šta.
Mi smo žene pjesnici, ženski pisci, mi smo ubijene žene, mi smo statistika.
Mi smo problem koji treba riješiti.
Mi smo problemi koje treba predstaviti.

Svaka od izmišljenih 'nas' koja se ustaje postaje mi,
svidjalo se to nama ili ne.

*Ne rušite ih, sestre. Ne rušite nas, žene. Nije ženstveno da se mi hvatamo jedna drugoj
za grlo, jer to su naša grla, kad sirene su muzička pratnja naših dnevnih novosti...*

Ili, posječene smo po grlu. Mi smo otkinute glave s privezanim kamenjem, glave
potonule daleko od naših tijela, našu ljudskost oljuštile su ljudske ruke po difoltu.

*

Stojimo pod tušem.
Krv nam curi niz butine
jednog od **onih** dana
jednog od *onih* dana
jednog od **ONIH** dana
kojim smo podstaknute na neko "moje vrijeme".

MOJE

VRIJEME

Same s čokoladom i
Dražesnim kupkama prijatnih mirisa:
Mizogini kolač od sperme i nane
Kremasta san-snova pjena s redaljke
Šerbetulja s malinom i kul eidom – mm!
Pedo grdni s uljem jojobe i argana.

LIZALICA

Utićemo je u sve rupe, zar ne?
Glave nam klonu ka glatkim macama i gledamo kako naša krv pljusne i stvori baru
jer je rupa za utikač blokirana.

*

Zamišljamo da nas je neka epska trka kolima koju prati dobro šaketanje dovela dovde, do ovog krvarenja iz nevidljive rane. I da smo otpadnice! Mi smo super junaci! (Ili, možda, pijani a funkcionalni anti junaci); nosimo traume iz prošlosti i hoćemo da stvari postavimo na svoje mjesto!

Izmišljeni oni, oni loši momci, ostavljeni su u lokvama krvavog kajanja; nekima drveni kolčevi vire iz mesa na kojima su im srca nekad bila (davno onda kad su još majke voljeli); jedan od njih pretvori se u prah pred našim očima.

A mi smo modre od udaraca.

Mi smo ranjene.

Ali smo žive.

Mi smo samo privremeno zdrobljene, smekšane, krvarimo od bitaka...

Ovaj scenario sam sebe piše; kap, kap, kap u našoj tišini...

*

ZAMISLI SCENU:

Konopci se dižu – ubrzo, praćen plehanom muzikom, fokus kamere napušta našu perspektivu. Počinje s nalakiranim noktima i nastavlja preko naših krvavih stopala; blago se zaniže u suprotnom pravcu, ali istom brzinom poput tog stalnog, rijetkog curenja. Objektiv mora preletjeti preko našeg obrijanog brijega; usporava nad nesisanom bradavicom.

A sada naše lice: naše lice s čvrsto skupljenim usnama u prkosu. Zatvorenih očiju.

Ljutnja. A onda iznenanda, pukne otvoreno! Jasan je i žestok bol iznutra! I

(Da li je uopšte moguće plakati pod tušem? Trebalo bi da sam naučila do sad...)

scena se završava našim pesnicama koje najprije udaraju, a zatim batinaju mace,

Zadavljena grla laju, i čukljevi su nam sad krvavi,

Sva ova jebena bol.

Na šta publika kliče, "BRAVO!!"

"Kakav borilački duh!"

"Trijumf nad nesrećom!"

"Svi ti protjerani demoni!"

I dodjeljivanje nagrada.

Nadoknade ograničene na šaku koja razbija drugu šaku i kojoj je rečeno da bitke protiv nas jesu ono što nas je učinilo ovakvima kakve smo.

A mi moramo voljeti bol ovoga po svaku cijenu.

Mi moramo voljeti bol ovoga po svaku cijenu.